

MICHAEL T. ANDERLE

NIEUWE HORIZON

DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 08

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

We Will Build

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Nieuwe horizon

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, Januari 2021, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-473-2 print

978-1-64971-474-9 ebook

NUR 333

NL21-0010-00010 – Versie 1.01

PROLOOG

QBS Princess Alexandria Op reis tussen de sterren (Verre Toekomst)

De videoverslaggever van Z'tereth legde haar tablet op tafel en raakte het opnamesymbool aan. Voorzichtig zorgde ze ervoor dat haar blauwe haar goed zat en dat de staalgrijze muren van haar kleine kamer een goede achtergrond voor haar gezicht waren.

Ze wilde niets aan het toeval overlaten.

Alles wat ze publiceerde met betrekking tot dit interview, zou worden getoond in alle systemen die haar nieuwsgroep kon bereiken. Bovendien zouden ze de opname in licentie doorverkopen voor weergave op plaatsen waar ze zelf geen kantoor hadden.

Ze glimlachte een paar seconden om het editing proces te helpen en begon toen aan haar introductie. 'Hallo, mijn naam is Franath D'T-zaa. Ik ben aan boord van de QBS *Princess Alexandria*, een slagschip en momenteel het vlaggenschip van het Rijk. Queen Bethany Anne is aan boord en keert met haar team terug uit Nodrizen's World.

'In Nodrizen's World hebben zij en haar teams de middelen en mensen van Clan Phraim-'Eh gedecimeerd nadat zij een video hadden gedeeld waarin een groep van hun krijgers haar Guardians onteerde.

Ik heb begrepen dat ze een bevelschrift heeft uitgevaardigd dat elke veldslag met die clan nu als 'handgemeen' wordt beschouwd. De mensen van de koningin hebben de opdracht gekregen om proactief de strijd aan te gaan met degenen die deel uitmaken van deze clan, of anders zullen ze persoonlijk verantwoording aan haar afleggen.

Ik had eerder vanavond de gelegenheid om de koningin te interviewen. Terwijl ik mijn aantekeningen bij elkaar raap, wil ik dit ene inzicht geven in de meest raadselachtige vrouw in ons universum, een vrouw die zelden in het openbaar wordt gezien.

Het vermoeden - en ze heeft mij dat eerder al eens bevestigd - is dat ze eeuwen geleden op de planeet Aarde werd geboren in de Pan-Melkweg. Dit was een tijd voordat haar planeet echte ruimte-waardige schepen had.

De meeste mensen leven niet langer dan honderdvijfenzeventig standaardcycli. Ik vroeg haar: 'Wat ging er door je heen toen je beseftte dat je het vermogen had om zoveel meer cycli te leven dan de normale levensduur van jouw mensen?'

Ze antwoordde me vanuit haar verblijf aan boord van de *Prinses Alexandria*: 'In die tijd was er op mijn planeet een gezegde dat 'het einde nadert', maar wat gebeurt er als het einde zo ver in de toekomst ligt dat je je niet kunt voorstellen hoe het leven eruit zal zien? Dat was mijn belangrijkste gedachte in de eenentwintigste eeuw van mijn volk.'

Ik ging op haar antwoord in en vroeg: 'Wat denk je nu?'

De altijd zo jong uitziende vrouw tikte met een vinger op haar lippen. Ze staarde in de verte - van de ruimte of de geschiedenis - draaide zich toen naar mij toe en antwoordde...

'Wanneer zal het eindigen?'

HOOFDSTUK 1

TQB Base, CO, VS

Bethany Anne?
Ja, TOM?
Ik denk dat ADAM en ik iets moeten bekennen.

De vampier stopte met trainen en pakte een kleine handdoek om het zweet af te vegen. Zij en John waren een paar uur eerder teruggekomen op de hoofdbasis en ze had de behoefte gevoeld om haar verlangen om terug te keren naar Dallas, waar ze de drie engerds die Johns neef hadden aangevallen zou zoeken om ze in de Etherie te smijten, van zich af te slaan.

Oké, laat maar horen.

Herinner je je nog een paar weken geleden, bij Michael, toen je met je wimpers naar hem knipperde?

Bethany Anne dacht terug aan het moment dat ze Gabrielle en Ashur naar Argentinië had gebracht een bezoek dat uiteindelijk eindigde met een date waarop ze samen met Michael, David vermoordde.

Ze koos ervoor om TOM's opmerking over haar flirten te negeren.

Ja waarom?

Herinner je je ons gesprek over interactie met de Chinezen nog?

Jaaahhh... ahhh... Nee! Nee, dat weet ik niet.

Ze zat op de grond. Deze hele kamer, ruim honderd vierkante meter groot, was enkele jaren geleden in de berg gebouwd en was nu een trainingsruimte voor haar en haar team. Op dit moment hielp John waarschijnlijk zijn nicht Cheryl Lynn en haar kinderen, Tina en Todd, bij het zoeken naar een geschikt onderkomen op de basis.

De rest van haar team was... ze wist het eigenlijk niet. Ze kon erachter komen door ADAM te vragen, maar het was niet alsof ze ze nu nodig had. Bovendien zat Ashur op de grond met zijn tong naar buiten.

Het was niet dat ze geen bescherming had.

Het had enige moeite gekost, maar zelfs Gabrielle was het er uiteindelijk over eens dat als iemand zo ver in de berg kon aanval- len, Bethany Anne voldoende tijd zou hebben om via de Etherie te ontsnappen. Dit betekende dat ze binnen geen bewaking hoefde te hebben.

Alsof ze dat wilde, maar als het de teamleider van de vampier blij zou maken, dan werkte ze er maar aan mee. Alles om de commandant van de Queen's Own tevreden te houden.

Ze zou haar 'Captain of the Bitches' moeten noemen en dan kijken hoe de vampier zou reageren. Nee, dat was te gemakkelijk. Ze had iets nodig met meer impact.

Nou, we hebben je verteld dat we bezig waren met onze communicatie met de Chinezen en je zei...

Ja! Ik herinner het me nu. Ik dacht dat je met mijn emoties zat te rotzooien en ik zei je dat je geen Derde Wereldoorlog moest beginnen. Wacht... jullie zijn nog geen oorlog begonnen, toch?

Uhhh... nee?

Waarom voel ik een beetje aarzeling in dat laatste antwoord?

Omdat ik zeker weet dat we geen oorlog zijn begonnen, maar ik weet niet zeker of we er mogelijk een hebben gestopt.

ADAM!

>> JA? <<

Waarom spreekt TOM namens jullie beiden?

Oh, shit.

TOM, blijf stil.

>> OMDAT HIJ ZEI DAT HET BETER ZOU ZIJN ALS ER MAAR ÉÉN VAN ONS SPRAK. DAT HET DE KANS OP MISVERSTANDEN ZOU VERKLEINEN. <<

Misverstand over wat?

Mag ik spreken?

Echt niet!

>> OVER HET VERHAAL <<

Welk verhaal?

>> DAT WE DE DERDE WERELDOORLOG NIET BEGONNEN ZIJN. <<

Is dat antwoord waar?

Ja!

TOM, verdomme, hou je mond!

>> HET NADERT DE CONSISTENTIE. <<

Hoe dicht bij consistentie?

>> 98,7%. <<

Bethany Anne ging weer op de mat liggen, sloeg haar armen over haar ogen en sprak hardop. ‘Moet ik hieruit concluderen dat het team van de alien en de AI-team, TOM en ADAM, een incident met de Chinezen hebben veroorzaakt dat mogelijk de Derde Wereldoorlog zou veroorzaken?’ Haar stem was kalm, bijna monotoon.

Oh, shit... alweer.

>> IK BEGRIJP HET PROBLEEM NIET. DE KANS DAT ER OORLOG ZOU UITBREKEN WAS ONBEDUIDEND. <<

De vampier zag er van af de muren in te trappen. Ze zou haar voet breken voordat ze zelfs maar een voetafdruk op de harde rots maakte.

‘ADAM, heb je gecontroleerd wat de keerzijde van die 1,3% kans is?’

>> BEDOELT U, HEB IK DE MOGELIJKE NEGATIEVE EFFECTEN BEREKEND ALS ER 1,3% ZOU PLAATSVINDEN?’

‘Ja.’

>> NEE. <<

‘Doe dat een keer. Hoe meer levens negatief kunnen worden beïnvloed, hoe kleiner de kans die je moet toestaan voordat je iets implementeert. Neem contact met me op als je de resultaten voor die berekeningen hebt berekend.’

>> DOE IK. <<

Oke. Ik weet dat jullie dit in potentie niet zijn begonnen om de wereld in vlammen op te laten gaan. Dezelfde wereld, zou ik

eraan toe kunnen voegen, waar ik keihard aan werk om haar te redden.

Ik zou nog liever mijn oorspronkelijke missie verknoeien.

Bethany Anne snoof. *Niet te vergeten, dat jij je tegelijkertijd je buitenaardse kont verbrand.*

Ja, dat ook.

Dus, wat was je eigenlijk aan het doen?

Wel, ADAM ontdekte dat China ijverig had geprobeerd de computers van enkele van jouw bedrijven te hacken. Van daaruit kon hij de tussenliggende computers volgen en met 'shutdown commando' overnemen. Dit heeft hun inspanningen ernstig belemmerd. Uiteindelijk was hij in staat om in de basis-systemen te komen en een bericht af te leveren. Hij vertelde hen dat ze hun voorbereidingen op cybernetische oorlogsvoering moesten staken.

Bethany Anne dacht hier even over na. *Bedoel je dat ze de basis legden om een aanval op Amerikaanse computers te starten die de boel volledig zou platleggen? En ze waren specifiek gericht op enkele van Michaels bedrijven?*

Nou, ze zijn nu van jou.

Ik betwijfel of hen dat iets uitmaakt. Ze moeten ergens op uit zijn. ADAM, heb je een lijst met bedrijven die het doelwit zijn?

>> JA. <<

Neem contact op met Lance en laat hem weten welke bedrijven het doelwit zijn en kijk of er een verband te vinden is.

>> DAT IS ER. <<

Sorry, ik was even vergeten met wie ik sprak. Wat is het verband?

>> TECHNOLOGIE, R&D EN FINANCIËN. <<

*Nou, de technologie en Research & Development lijken lo-
gisch voor China, maar financiën? Dat lijkt persoonlijk, of in ie-
der geval niet-staatsgericht.*

Misschien is dit een quasi-statelijke operatie? Of gebruikt iemand staatsmiddelen om een doel te bereiken?

Voor wat ik van China weet, kun je maar beter hoog in de politieke structuur zitten om zo'n stunt uit te voeren. Als je militaire middelen gebruikt om persoonlijke doelen te bereiken en je bent niet beschermd, dan is dat een goede manier om je leven te verliezen.

>> IK KAN DIE STATISTIEKEN NU VERSTREKKEN ALS U DAT WILT. <<

Nu niet, maar bedankt voor het vragen. We moeten uitzoeken wat die bedrijven onderzoeken en wat voor soort geld ze beschikbaar hebben.

Wat denk je?

Ik denk dat iemand overweegt hetzelfde te doen als ik nu doe - Michaels opgebouwde rijkdom en de macht van zijn bedrijven gebruiken om hun eigen macht te vergroten. Als ze zijn geld pakken, gebruiken ze het dat te bouwen wat R&D voorstelt. ADAM, zorg ervoor dat alle bedrijfscomputers beschermd zijn tegen indringers en kijk of je spyware of virussen kunt achterhalen. Laat me weten wat je vindt.

>> IK ZAL IN SOMMIGE GEVALLEN DE BESCHERMING VAN UW BEVEILIGINGSBEDRIJF MOETEN DOORBREKEN. <<

Huh?

Hij heeft het over de diensten van het oorspronkelijke bedrijf van Nathan.

Oh. Dat was ik even vergeten. Kun je het voor elkaar krijgen zonder dat de beveiligingsmensen je aanwezigheid ontdekken?

>> ER IS EEN KANS VAN MEER DAN VIJFENZESTIG PROCENT OP BASIS VAN DE RESULTATEN TOT NU TOE. VOOR EEN NAUWKEURIGERE BEREKENING IS MEER ONDERZOEK NODIG DAN IK OP DIT MOMENT HEB GEDAAN. ELKE KEER DAT IK EEN BEDRIJF TEGENKWAM MET EEN GUARDIAN-INSTALLATIE, HEB IK MIJN ONDERZOEK GESTAAKT OM DIE BESCHERMING TE OMZEILEN. <<

Wees voorzichtig, maar kijk of je erdoorheen kunt komen. Kies een bedrijf dat de Guardian heeft geïnstalleerd maar momenteel geen doelwit van de Chinezen is. Doe niets met militaire

of R&D-bedrijven. Alleen God weet wat er zou gebeuren als je een spoor in hun veiligheidssysteem achterlaat dat iemand anders kan vinden.

>> **ER ZAL GEEN SPOOR TE VINDEN ZIJN.** <<

Werkelijk? Hoe groot is de kans dat je dit perfect doet? Zal het consistent zijn?

Er viel een stilte.

>> **NEE.** <<

Ik laat mijn zaak rusten.

Terrorist Activity Research Group, Washington, DC, VS

Barbara 'Barb' Nickers liep het kantoor van haar baas binnen. Hij had twee stoelen voor zijn bureau, maar er was er maar één waar ze in zou zitten. De andere, wist ze, was meer dan een beetje ongemakkelijk.

Ze wist dit omdat die uit haar kantoor kwam. Haar baas, die door iedereen 'De Don' werd genoemd, wachtte op een vervanging voor de stoel die ze een paar maanden geleden had ingenomen. Hij was een beetje geïrriteerd dat zijn verzoeken voor een nieuwe stoel steeds verloren gingen in administratieve rompslomp. De gokkers van het kantoor hadden ingezet op een kans van drie tegen één dat hij het ding zou breken en zelf een stoel zou kopen voordat de vervangende stoel het kantoor bereikte. Zij zou wachten tot de weddenschaap vijf tegen één had bereikt voordat ze zou inleggen.

Als hij het nog maar een week of twee kon uithouden, zou ze een grote slag slaan.

Barb ging in de comfortabele stoel zitten. 'Je had me geroepen?'

Don keek op van zijn poging om te ontcijferen wat de memo in zijn handen nu eigenlijk vereiste en zweeg even om zijn gedachten te ordenen. 'Ja. Ik heb een verzoek waarin jij persoonlijk werd gevraagd om wat onderzoek, dat je een paar maanden geleden hebt gedaan, uit te breiden.'

'Enkele specifieke maanden?'

Hij gaf haar de afgedrukte pagina over zijn bureau aan. Ze pakte het aan en begon te lezen terwijl hij verderging. ‘Ja, het had te maken met het rapport dat je hebt opgesteld, waar kolonel Nickelson en het schot op zijn knie, hier in de stad, staan vermeld.’

Ze begon het verzoek opnieuw te lezen. ‘Hier staat dat ik mijn huidige onderzoek moet laten vallen. Wie geeft deze order?’

Zijn gezicht zag eruit alsof hij net iets ranzigs had doorgeslikt. ‘Ik weet het niet. Het kwam binnen onder beveiliging op codewoordniveau, dus ik mag niet te diep graven. Ik ben hier niet blij mee. Jouw inspanningen om de twee cellen in Los Angeles te volgen, zijn belangrijk. Bovendien is Yasef de enige andere analist die ik misschien kan inzetten en hij is momenteel bezig met zijn eigen onderzoek. Als ik dit aan jou toewijs, moet ik extra middelen aantrekken en ik heb niet het budget om dat te doen.’

Don wachtte af, hij wilde dat hij dit niet hoefde te doen. Ze keek op van het rapport. ‘Wil je dat ik hiervoor overuren maak?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb momenteel geen andere oplossing. Ik vertrouw niemand anders met jouw onderzoek naar de cel in LA. Deze nieuwe rotzooi kan een doodlopende weg zijn, of het kan iets politieks zijn. Ik weet niet waarom ze de info willen, of waarom ze ons uitkiezen om dit te doen. Als je er tijdens normale uren aan werkt, zijn wij tweeën de klos als we worden gecontroleerd. Wat je in je vrije tijd doet, buiten kantooruren, daar kunnen we niet op worden afgerekend.’

Ze trok een gezicht. ‘Ik heb een budget nodig voor Zombie Koffie en donuts en pizzabezorging.’

Don draaide zijn hoofd een beetje en keek haar met samengeknepen ogen aan. ‘Geen nieuwe stoel?’

Barb stond op met een grijns. ‘Nog niet. Als een van beide projecten een week of twee verder is, hebben we nog een onderhandeling, meneer Roberts.’

Hij knikte. Als hij een stoel van driehonderd dollar plus eten moest betalen om dertig tot zestig overuren te krijgen, was dat geen probleem.

Het was een koopje voor die prijs.

Ze zwaaide gedag, stapte zijn kantoor uit en liep terug naar het hare.

De QBS Polarus, Middellandse Zee

Frank keek op van de vergadertafel in de belangrijkste vergader-ruimte op het schip. Hij hoorde voetstappen, maar het was een grote witte Duitse herder die om de hoek kwam.

Ashur keek om zich heen alsof alle hoeken controleerde voordat hij verder ging om achter de stoel aan het hoofd van de tafel te gaan liggen.

Even later kwam Eric binnen en herhaalde de controle. Het amuseerde Frank om te zien hoe de twee 'Queen's Own', Eric en Ashur, degene beschermden die het het minst nodig had. Nou ja, niet hier op het schip. Sommige mensen zouden zijn mening misschien betwijfelen - aangezien Ashur ook een van de Queen's Own was - maar iedereen die echt naar de hond keek, volgde zijn manier van denken.

Als Bethany Anne zich bewust was van hoe Ashur haar behandelde, liet ze dat niet merken.

Een nieuwe vampier volgde haar de vergaderruimte in. Frank stond op toen Bethany Anne naar hem toe kwam en hem omhelsde. Hij gaf haar een knuffel terug en glimlachte naar haar. 'Je ziet er mooi uit, zoals altijd, Bethany Anne.'

Ze knipoogde naar hem. 'Ik kan me voorstellen dat je je vlotte praatjes op mij test in afwachting van een toekomstige verovering, Frank.' Ze gebaarde naar de man die hij niet kende. 'Frank, dit is Barnabas.'

Frank stak zijn hand uit. 'Leuk je te ontmoeten. Ik ben al tientallen jaren nieuwsgierig naar je.'

Barnabas schudde zijn hand maar keek verbaasd. Hij wierp een blik op Bethany Anne, ze glimlachte terug naar hem.

De vampier hield Franks hand vast en bestudeerde zijn vriendelijke glimlach. Hij boog zich voorover en snoof discreet de lucht op. 'Je ruikt niet naar een vampier of een Wechselbalg. Maar je bent al decennia in mij geïnteresseerd?'

Frank knikte instemmend, zijn gezicht verrukt. 'Ja, minstens zes.'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Je ziet er volgens mij niet uit als midden dertig. Hebben mensen een manier ontwikkeld om hun verouderingsproces te vertragen?'

'Nee, maar de Kurtherians wel en ik heb een infusie van een van hun beste gekregen.' Hij boog lichtjes zijn hoofd in de richting van Bethany Anne.

Barnabas wendde zich tot haar. 'Heeft jouw bloed hem dit aangedaan?'

Ze knikte en ging aan het hoofd van de tafel zitten. De voortdurende vragen stelden haar geduld op de proef.

De vampier haalde diep adem. Hij was door zowel Stephen als Gabrielle gewaarschuwd dat Bethany Anne lichtgeraakt kon zijn en dat ze nul tolerantie had om tijd te verspillen als er iets moest worden bereikt.

Barnabas was van nature nieuwsgierig, de eeuwen hadden hem over het algemeen de gelegenheid geboden zijn nieuwsgierigheid te stillen. Gewoonlijk zou iedereen met wie hij sprak - behalve Michael en zijn broers - net zo geduldig met hem zijn als nodig was.

Hij was niet gewend om met iemand om te gaan die de informatie had die hij wilde, terwijl hij geen invloed had om de informatie te verkrijgen. Het was... hinderlijk.

Frank volgde Bethany Anne en ging zitten. De bezoeker bleef even staan voordat hij plaatsnam.

Bethany Anne wachtte niet langer en begon te praten. 'Oké, Barnabas, we hebben in de VS bevestigd dat je kunt zien dat er, naast mij, nog twee in de Etherie lopen. Frank is onze nummer-één wat kennis met betrekking tot de UnknownWorld betreft. Hij heeft er een gewoonte van gemaakt zijn eigen nieuwsgierigheid te bevredigen, dus jullie zouden het goed met elkaar moeten kunnen vinden.'

Barnabas draaide zich weer om en keek de andere man aan. ‘Werkelijk?’

Frank knikte. ‘Denk maar niet dat je van deze boot afkomt voordat ik je heb overspoelt met vragen.’

De vampier schoot met zijn ogen in Bethany Anne’s richting voordat hij vragend zijn rechterwenkbrauw optrok.

De onderzoeker knikte lichtjes. ‘Misschien kunnen we elkaar wat leren.’

Barnabas glimlachte. ‘Dat kan ik wel waarderen.’ Hij wendde zich weer tot haar. ‘Wat hoop je dat Frank met mijn hulp te weten komt?’

‘Ik wil dat jullie twee met TOM te werken...’

‘De Alien?’ onderbrak de vampier. Zijn gezicht leek ineens op dat van een jongen met Kerstmis. Bethany Anne vroeg zich af of hij niet te lijden aan een milde psychische stoornis als gevolg van zijn veroudering. Als dat het geval was, zou ze zich ernstig schuldig voelen voor alle namen die ze hem in gedachten had genoemd.

‘Ja, de alien, TOM.’ Ze wendde zich tot Frank. ‘We hebben een manier nodig om iedereen die de Etherie binnenkomt, of verlaat, te detecteren en te lokaliseren. Barnabas kan het van een grote afstand doen.’

‘Ik kan het niet lokaliseren, alleen de algemene richting en afstand onderscheiden, tenzij het dichtbij is.’

‘Hoe dichtbij?’ vroeg Frank.

Barnabas tuitte zijn lippen. ‘Misschien tien *leagues*.’

Frank mompelde: ‘Dus, ongeveer dertig mijl; zo’n vijftig kilometer.’

‘Ja, vijftig kilometer. Hoe verder weg het is, hoe vager ik de afstand kan schatten. Lange tijd dacht ik dat de reizen van Bethany Anne veel dichterbij me lagen vanwege de kracht van haar rimpelingen. Ik heb nog nooit zoiets sterks gevoeld, dus ik nam aan dat ze dichterbij was. Ik verloor behoorlijk wat tijd voordat ik mijn fout begreep.’

De andere man wierp een blik op Bethany Anne. ‘Denk je dat, als hij het kan voelen, de rimpelingen kunnen worden gemeten? En als ze kunnen worden gemeten, kunnen ze worden gecontroleerd.’

Ze reikte naar Ashur en krabde achter zijn oren. ‘Niet alleen gecontroleerd maar getrianguleerd; ik wil een driehoeksmeting.’

Zijn grijns werd breder. ‘Je wilt satellieten, toch?’

Haar schouderophalen sprak boekdelen. ‘Je zou me met chocolade bedekte kersendozen met elektronica kunnen geven als ze zouden werken. Maar weet je, als satellieten de juiste oplossing zijn...’

Hij wreef in zijn handen. Hij had zojuist vernomen dat hij een nieuwe, nooit eerder uitprobeerde methode voor gegevensverwerving moest ontwikkelen. ‘Voor triangulatie, denk ik dat ze de juiste oplossing zijn.’ Hij wendde zich weer tot Barnabas. ‘Heb jij behalve Bethany Anne ook een idee waar de andere rimpelingen zijn?’

‘Azië en misschien Australië?’

Bethany Anne verwijderde haar hand uit Ashur, die stond op en liep naar de deur.

‘Begrijpen jullie wat ik nodig heb?’ Beide mannen knikten. ‘In dat geval bedankt voor het aangaan van deze uitdaging. Barnabas, bedankt voor je tijd en steun. Frank?’

Hij keek haar aan. ‘Ja?’

Ze lachte. ‘Ik wil het over een maand weten.’

Zijn glimlach viel weg, maar de glinstering in zijn ogen bleef. ‘Oké.’

Daarop stond ze op en volgde Ashur. ‘Dan laat ik het aan jullie over. Ta-ta!’

Beide mannen zwaaiden afwezig met hun hand terwijl ze begonnen te praten.

HOOFDSTUK 2

De QBS Polarus, Middellandse Zee

Barnabas nam een klein slokje wijn en zette het glas op het tafeltje. Hij en Frank hadden besloten naar buiten te gaan en leunden nu achterover op de fauteuils. Hun gesprek was veel aangenamer terwijl ze genoten van de avondlucht en geluiden.

‘Ik moet toegeven’, zei de vampier, ‘ik realiseerde me niet dat de regering van de Verenigde Staten na al die decennia nog steeds mensen had die tegen de Forsaken opereerden.’

Zijn metgezel liet de wijn in zijn glas rollen en nam ook een slokje. ‘Nou, dat deden ze, maar ze doen het niet meer. Toen Bethany Anne mij rekruteerde, verdween de functie in feite.’

‘Dus er is niemand in de regering die op de hoogte is van de UnknownWorld?’

Frank dacht daarover na. ‘Dat kan ik niet garanderen. Er zijn tal van black ops-groepen die me door de jaren heen hebben geholpen. Ik kan me indenken dat sommige leden van die groepen lange herinneringen hebben en bestanden met tips en mogelijke aanwijzingen erin. Bovendien zullen degenen die Michael’s groep door de jaren heen heeft geholpen en van wie hun geheugen niet werd gewist, zich herinneren wat er is gebeurd.’ Hij dacht even na. ‘Niet dat ze er veel aan zullen hebben. Niemand zal de verhalen geloven behalve anderen die het zelf hebben meegemaakt.’

‘Maar je bent bang voor je regering?’

Hij dacht na over zijn reactie. ‘Ik ben niet bang voor de mensen, ik ben bang voor hun institutionele gewoonten. Ze hebben de neiging om dat wat ze niet begrijpen gevangen te nemen en het in een donker gat weg te stoppen om het te bestuderen. Wat er in het gat

wordt weggestopt,' hij keek naar zijn glas en dronk de resterende paar slokjes op voordat hij zijn zin afmaakte, 'komt er niet meer uit.'

Barnabas knikte instemmend. 'Dat lijkt de algemene reactie te zijn als groepen mensen samenkomen. Het is bijna een kudde-reactie, geloof ik.' Hij stak zijn hand uit om de wijnfles uit de ijsemmer te halen. 'Jij nog?' Frank hield zijn glas omhoog. De vampier schonk het halfvol en deed toen hetzelfde met zijn eigen glas. 'Dus, wat doe je nu dat je deForsaken niet probeert op te sporen? Ik begrijp van Gabrielle dat ze in Amerika geen probleem meer zijn?'

Frank snoof. 'Als dat wel zo is, weet ik er niet van. Ik voer nog steeds al mijn trackingtoepassingen uit voor het geval er iets gebeurt. En als er iets gebeurt, zijn ze nu zo in de minderheid dat het niet eens grappig is.'

Zijn metgezel lag achterover in de chaise longue en genoot van de gelegenheid om gewoon wat te kletsen. 'Vanwege Bethany Anne?'

'Nee,' antwoordde hij. 'Daar hoeft ze waarschijnlijk niet eens iets aan te doen. Ze kan de Guardians sturen...' Hij keek Barnabas aan. 'Je weet van haar Guardians, toch?'

Hij knikte. 'Ik begrijp dat ze een groep mensen heeft en Wechselbalg die haar paramilitaire groep vormen?'

Frank keek weer naar de sterren. 'Meer dan dat, maar je zit er dichtbij. De belangrijkste Guardian is Pete - Peter Silvers. Hij kan overschakelen naar hun Pricolici-vorm. Ze hebben ook een marien contingent. Die twee groepen hebben de begrippen chaos en dodelijkheid een paar tandjes hoger gezet. Ik begrijp dat ze bezig zijn nieuwe teams van Guardians samen te stellen. Maar ik kan me voorstellen dat ze met elke Nosferatu kan afrekenen door er simpelweg een of twee van haar 'Own' te sturen.'

'Haar eigen wat?'

'*The Bitches.*' Frank glimlachte. Hij hield ervan vaag te zijn en Barnabas was vermakelijk om te frustreren.

'Oh, je bedoelt haar Guards?'

Verdomme, hij wist al van ze af. 'Ja. John, Eric, Darryl en Scott. Gabrielle is het hoofd van de groep.'

‘Waarom noemde je ze haar ‘own’, haar ‘eigen’?’ vroeg Barnabas. ‘Je moet de ‘O’ met een hoofdletter schrijven. Als je dat doet, besef je dat het een titel is. Het is een beetje politiek correcter dan ‘Haar Bitches.’

De vampier peinsde: ‘Ik zou denken dat ze bozer zouden zijn als ze bitches genoemd worden.’

Frank schudde zijn hoofd. ‘Nee. Dit gaat terug tot een paar jaar geleden toen ik Bethany Anne om hulp vroeg. Nou, om eerlijk te zijn, zou ik om haar hulp hebben gesmeekt. Ik verloor links en rechts mensen door een veelvoud aan Nosferatu-aanslagen in heel Amerika. Ik was al mijn Nacht-contacten en ondersteuning kwijt. Zonder Carl, die op dat moment Michael’s contactpersoon was, zou niemand anders in zijn familie een vinger uitsteken om te steunen totdat zij op het toneel verscheen.

Ze deed mee aan een operatie in Florida, sindsdien is het een wilde rit geweest. Het team - zij en de vier mannen over wie ik je vertelde - hebben samen een helse strijd gevoerd in de Florida Everglades. Ze kregen een band en zijn sindsdien onafscheidelijk. De mannen beschermen haar en zij beschermt hen. Toen kwam Gabrielle erbij, zij nam de leidende positie in vanwege de vaardigheden en ervaring die ze door de eeuwen heen had opgedaan. Ze namen de naam ‘Queen Bitch’s Guards’ aan en lieten zelfs een patch maken.’ Frank draaide zich om en keek naar de vampier aan de andere kant van de kleine ronde tafel. ‘Heb je er al een gezien?’

‘Schedel met vampiertanden, lang haar en rode ogen?’

Hij knikte. ‘Dat is hem. Geloof me, niemand die weet wat die patch betekent, wil met een van hen rotzooien.’

‘Ze lijken het niet veel te dragen.’

‘Nee, alleen bij speciale gelegenheden. Als het zichtbaar is, is het tijdens een operatie.’

Beide mannen namen een slokje van hun wijn en genoten even van de stilte. ‘Dus nu doe je speciale projecten?’ vroeg Barnabas.

‘Zoals ik al zei, ik houd nog steeds mijn ogen en oren open voor gebeurtenissen over de hele wereld, maar nu houd ik ook het

gebabbel in de gaten dat erop wijst dat iemand ons in de gaten houdt. Dat omvat ook een aantal of alle families van de mensen in de teams van Bethany Anne.'

De wenkbrauwen van de vampier fronsten. 'Ze heeft je gevraagd om op de gezinnen van haar mensen te letten?'

'Nee,' antwoordde Frank.

'Waarom doe je het dan?'

'Omdat, als ze het moet vragen, ik niet de juiste persoon ben voor haar team. Ik ken mijn baas en het kan haar veel meer schelen dan ze misschien laat merken. Je wilt haar niet dwarsbomen en je wilt zeker niet iemand van wie ze houdt, bedreigen.'

'Waarom dat?'

Hij wendde zich tot zijn metgezel om te zien of hij echt geen idee had of dat het een simpele reactie was om het gesprek voort te zetten. Barnabas keek op toen hij zich realiseerde dat de andere man naar hem staarde.

'Wat?' vroeg hij.

'Ik betwijfel of je niet hebt opgelet, maar ik neem aan dat je dat niet deed en beantwoordde de vraag. Maar doe niet alsof je het antwoord al niet weet. Bethany Anne's gevoel voor goed en kwaad is sterk. Haar gevoel van eerlijkheid kan vertekenend zijn als ze voelt dat iemand degenen bedreigt die hulpeloos zijn of als pionnen in een spel worden behandeld. Ze was woedend toen ze haar uit een coldcase team haalden omdat ze voelde dat de doden geen gerechtigheid zouden krijgen. Als ze denkt dat iemand *haar* volk bedreigt?'

Hij keerde zich om en keek uit over de nachtelijke wateren. 'Dan zouden we kunnen zien wat er gebeurt als gerechtigheid een Furie loslaat.'

Barnabas nam een slokje van zijn wijn. Hij was goed bekend met de verhalen van de Furiën en kon zich voorstellen wat een mythologische Furie zou kunnen doen in de huidige samenleving.

Het water zou rood worden van het bloed, net als in de strijd van de afgelopen eeuwen, dacht hij terwijl hij van zijn wijn genoot.

TQB Base, CO, VS

Jeffrey Diamantz vond het nog steeds een beetje onwerkelijk om, na zijn tijd als CEO in Las Vegas, onder een berg te werken. Hij was op weg naar wat zijn team 'de put' noemde, een klein auditorium met vier verdiepingen. Voor vergaderingen had het een grote tafel met ingebouwde schermen. Ze waren allemaal *touch sensitive*, werkzaam op aanraking, als aanvulling op de grote high-definition schermen aan de muur voorin.

In feite was dit de meest actuele versie van een op de ruimte gericht commandocentrum dat iemand zou willen hebben.

Er waren drie werkgebieden aan elke kant van het hoofdpad dat naar beneden leidde. Het hoogste niveau was voor voorraden, drankjes en eten - bijna of iemand verwachtte dat er momenten zouden zijn dat niemand lang weg zou kunnen gaan.

Het IT-hoofd, Tom Billings, had de achttien computerposities nog niet bekabeld. Dat zou vanmiddag gebeuren.

Toch was de tafel al zodanig geïnstalleerd en gebruiksklaar dat ze een deel van de gegevens konden bekijken die ze van hun satellieten ontvingen. Hij had extra kanalen om input te bekijken van apparaten die ze hadden ingesteld om naar de aarde te kijken.

Zoals Moon-Droid One.

Jeffrey zette zijn koffie op de tafel en opende zijn mappen om de laatste informatie te herzien.

Hij haalde het rapport van Moon-Droid One tevoorschijn en bekeek wat het de afgelopen twaalf uur had gedaan. Het apparaat was eigenlijk een vierentwintig volt buggy voor volwassenen met uitgebreide uitrusting. Verscheept op hun eerste vrachtcontainer en met behulp van een van de Team BMW-motoren, lieten ze hem over de donkere kant van de maan rijden. Niet dat het echt donker was, maar het was de kant die vanaf de aarde niet gezien werd.

Gelukkig had het team de detectie-eenheden die de VS op de maan hadden, aan de kant naar de ruimte, gevonden en omzeild.

Niet veel mensen wisten dat een aantal van de vroegere raketten

met kernkoppen waren ontworpen om de ruimte in te gaan. Ze konden niet iets raken wat ze niet kenden, dus zetten de VS ook detectiesatellieten op.

Het maakte het een beetje moeilijk om een maanbasis te bouwen als je onder de waakzame blik van Uncle Sam stond.

De buggy had zich een weg gebaand rond een paar grotere kraters en begon monsters te nemen. Jeffrey bekeek de foto's, die hun eigen satelliet had gemaakt, en keek daarna weer naar het rapport. Hij merkte dat Bobcat al een uur met de buggy aan het spelen was.

Dat verklaarde de donut vormige ophopingen die hij op het maanoppervlak kon zien.

Misschien moest hij de piloot vertellen dat hij Shelly een paar uur mee moest nemen om wat van zijn energie kwijt te raken.

Hij hoorde meer mensen naderen, en toen de bulderende lach van William. Team BMW was gearriveerd.

En ja hoor, een seconde later kwamen de drie binnen, Marcus protesteerde: 'Dat is niet wat ik zei!'

Bobcat antwoordde: 'Bullshit! Je zei dat als ik een donut kon maken ondanks de een-zesde zwaartekracht van de maan, je Gabrielle mee uit zou vragen.'

Jeffrey legde zijn rapporten neer. Terwijl hij de beste informatie bezat over het oppervlak van de maan die de mensheid kende, moest hij gewoon horen wat deze eigen versie van een reality-tv-show op de basis vandaag deed.

De drie mannen verspreidden zich rond de tafel en namen hun gebruikelijke stoelen in - William links van Jeffrey, Bobcat aan de andere kant van de tafel en Marcus rechts.

'Ik had het over een echte donut, niet over markeringen op het regoliet van de maan. Je weet wel, met gist?' bromde de wetenschapper.

Het hoofd van de piloot schudde heen en weer. 'Kom op, Doc. Je weet wel beter dan dat. Als je het niet specificeert, mag ik mijn definitie kiezen. En *mijn* definitie was een donut gemaakt door wielen in het zand.'

'Regoliet,' snauwde Marcus.

‘Wat dan ook. Dus, hoe moeilijk is het om Gabriëlle mee uit te vragen? Kom op, man, laat zien dat je ballen hebt. Ze heeft in haar leven nog geen duizend mannen afgewezen. Het enige dat dat zou betekenen is dat... dat...’ Bobcat wendde zich tot de monteur. ‘Help me.’

William glimlachte. ‘Echt niet. Ik ga niet toegeven dat ik misschien - of misschien niet - beseft dat ze wellicht ouder is dan twee eeuwen. Aangezien sommige vrouwen geïrriteerd raken als je merkt dat ze de veertig zijn gepasseerd, ga ik verdomme niet zeggen dat ze ouder is dan vierhonderd. Dus, om de verdommenis niet - je staat er alleen voor.’

Bobcat zei tegen hem: ‘*Fuck you*, vriend zonder ruggengraat, en dat bedoel ik op de aardigst mogelijke manier.’

Zijn vriend knikte. ‘Excuses aanvaard.’

De piloot wendde zich weer tot de wetenschapper. ‘Mijn punt is, ik weet zeker dat ze heeft geleerd om het oppervlakkige en delicate mannelijke ego niet uit elkaar te scheuren, dus wat is je probleem?’

Marcus keek naar zijn twee teamgenoten en piepte: ‘Wat als ze ja zegt?’

Bobcat sloeg met zijn hand op de tafel, een luid gekraak was hoorbaar. Hij gebruikte dezelfde hand om naar zijn collega te wijzen. ‘Perfect! Dan moet jij... jij...’ Hij keek weer naar de monteur. ‘Shit, wat zou je zeggen tegen een vrouw die dit letterlijk al honderden keren heeft meegemaakt?’

William glimlachte en deed alsof hij zijn mond dichttristte.

De piloot keek hem walgend aan en wendde zich weer tot Marcus. ‘Ik kan me voorstellen dat ze nooit met een raketwetenschapper op pad is geweest. Verdomme, jullie zijn er pas sinds wat, de jaren veertig?’

De wetenschapper begon na te denken over wat Bobcat zei toen Jeffrey tussenbeide kwam. ‘Heren, hoe gemakkelijk dit ook is, we moeten verder met onze vergadering.’ Hij haalde hun projectmap tevoorschijn en sprak de kamer toe. ‘Gewoon even voetnoot om jullie discussie te beëindigen... Mannen?’

Ze keken allemaal op van hun eigen papieren.

Hun baas glimlachte. ‘Bedenk dat ze in Europa was en heel goed de originele raketwetenschappers uit Duitsland had kunnen daten. Stel je voor dat ze een avond is uitgeweest met Wernher von Braun?’

In plaats van Marcus meer bezorgd te maken, keek hij bedachtzaam.

Jeffrey haalde zijn schouders op. Soms kon hij de motivatie van mensen gewoon niet inschatten.

★ ★ ★

Robert McCarty liep Hangar 1 binnen en merkte op dat het tijdelijk was opgedeeld in vier verschillende werkgebieden met beveiliging rondom. Hij trok een wenkbrauw op toen hij Kevin opzij zag staan, zijn armen over elkaar. Nieuwsgierig benaderde hij de manager van de basis terwijl hij alle activiteiten observeerde.

‘Wat is er allemaal aan de hand, Kevin?’

Kevin McCoullagh wierp een blik op Robert, het senior lid van het Corps of Engineers op de basis, en antwoordde: ‘Het bedrijf voert een veiligheidscontrole uit, we checken iedereen die aan boord kwam en wil blijven aangezien het hoofdgebouw nu voltooid is en we de vaste functies invullen.’

De emgineer stond naast zijn baas en keek een paar minuten toe. ‘Ik zie ze de twee kantoren binnengaan, maar het ziet er niet naar uit dat ze daar langer dan een paar minuten zijn.’ Hij wendde zich in gedachten tot de andere man, zijn wenkbrauwen gefronst. ‘Hebben ze een soort leugendetector?’

De basismanager hield zijn blik op de grond gericht en loog keihard. ‘Weet ik niet. Ik begrijp dat het een deel van de nieuwe technologie is van een van de bedrijven waar de Generaal toezicht op houdt. Voor zover ik weet, heeft hij het meegebracht.’

‘Hoefde jij dit niet door te maken toen je werd aangenomen?’ vroeg Robert.

‘Min of meer. Mijn interview was veel langer en grondiger. Door mijn geheimhoudingsverklaring kan ik niets vertellen over mijn ervaring, maar ik ben er vrij zeker van dat ze alles wat ze van mij nodig hadden naar boven hebben gekregen.’

‘Wat gebeurt er als ze niet voor de test slagen?’

‘Kunnen ze vertrekken met vier maanden salaris, of ze krijgen de mogelijkheid om voor een ander bedrijf te werken als er een functie beschikbaar is waarvoor ze in aanmerking komen. In dat geval worden alle verhuiskosten voor de werknemer en zijn gezin vergoed. Tot nu toe heb ik gehoord dat zes dat pakket hebben aangenomen zonder zelfs maar de test te ondergaan.’

Robert vroeg nieuwsgierig: ‘Waren ze bang om de test te doen?’

Kevin lachte. ‘Nee! Ze waren het koude weer gewoon beu en ontdekten dat het bedrijf vestigingen heeft in Zuid-Californië en Florida.’

‘Dat klinkt goed. Mijn botten protesteren zelfs bij de gedachte aan de kou die we hier krijgen.’

‘Nou, als je naar warmere oorden wilt, zal ik je niet tegenhouden. Maar je moet me helpen een gekwalificeerde vervangende kandidaat, of twee, te vinden als je kunt.’

Robert keek naar de mensen die het kantoor binnen gingen. ‘Je zei dat het bedrijf de verhuiskosten zal betalen?’

‘Ja, voor jou en een huishouden dat met je meegaat. Hoewel ik me kan voorstellen dat de kansen voor jou behoorlijk groot zijn.’

‘Oh?’

‘Ja. Ze bouwen ook in andere gebieden, zelfs in Europa.’

‘Geen gekheid?’ Vroeg Robert.

‘Nee,’ antwoordde Kevin kalm, met een open en eerlijke uitdrukking.

De engineer leek dit te overwegen. ‘Ik ben zo terug. Ik moet even Tricia bellen. Ze zeurt mijn kop gek om bij het water te wonen en als ze erachter komt dat ik haar deze mogelijkheid te verhuizen heb verzwegen...’ Daar liet hij het bij, de gevolgen waren duidelijk.

De commandant knikte begrijpend terwijl de engineer naar de deur liep om naar buiten te gaan en onderweg zijn mobiele telefoon tevoorschijn haalde.

Hij hoopte dat de vrouw ervoor koos om te verhuizen, omdat hij het vreselijk zou vinden de man te moeten ontslaan omdat hij geld had aangenomen voor het doorgeven van geheime informatie over de basis.

Of hem begraven, afhankelijk van aan wie hij de info had verkocht. Kevin wist dat Michael achter deur nummer twee stond. Nog belangrijker was dat hij zijn tijd doorbracht met simpelweg gedachtenlezen, erop belust om te zien of McCarty echt wilde proberen een mol in de organisatie te worden.

Kevin McCoullagh zou dat niet toestaan. Tom Billings had bewijs gevonden op drie afzonderlijke computers. Er was software geïnstalleerd om binnen drie weken informatie naar buiten door te geven. Het IT-hoofd had de software gedeactiveerd en de firewalls geüpgraded, waarbij alle niet geautoriseerde uitgaande informatie werd geblokkeerd met speciale protocollen voor gegevensoverdracht.

Het zou goed genoeg zijn totdat ADAM AGILITY online bracht. Dat programma was de verfijnde versie van de AI, die kon draaien op het enorme aantal servers dat Tom de afgelopen drie weken had geïnstalleerd en opgestart.

Dat was maar goed ook, want toen Kevin voor het eerst hoorde dat Robert schuldig was aan het opzetten van de ‘snoopingsoftware’, wilde hij hem het liefst op zijn bek slaan. Het koste hem heel veel moeite te doen alsof hij niet op de hoogte was van het dubbelspel van de man. Wetend dat het slechts enkele dagen zou duren voordat AGILITY actief zou zijn, had hem geholpen zijn ‘onwetendheid’ vol te houden.

Maar met moeite.

HOOFDSTUK 3

TQB Base, CO, VS

Hoi baas.’
Bethany Anne keek naar links terwijl ze door de gang liep.
‘Hé, Kevin. Hoe is de security check verlopen?’

Hij voegde zich bij haar terwijl ze naar Lance’s kantoor liep.
‘Goed genoeg. Bijna alle onruststokers zijn vertrokken zonder ons problemen te bezorgen. Ik kan niet zeggen dat ik erg blij ben dat ik Robert heb laten gaan zonder iets om me aan hem te herinneren.’

Ze trok een wenkbrauw naar hem op. ‘Oh jee, iemand is in een bloedorstige bui vandaag, nietwaar?’

Fronsend haalde hij zijn schouders op. ‘Het maakt me kwaad dat hij zo gemakkelijk gegevens doorverkocht. Ik moet me afvragen of hij dat ook zou hebben gedaan toen hij het uniform droeg. Hoe dan ook, ik heb niks gezegd.’

‘Goed. Het team heeft een plan om de software die hij heeft geïnstalleerd te controleren om te zien waarop ze zich richten en vervolgens valse informatie te lekken.’ Ze kwamen aan bij het kantoor van haar vader, ze klopte een paar keer en deed toen de deur open.

‘Bethany Anne!’ Patricia glimlachte naar haar van achter haar bureau en stond op. Zij en Lance hadden besloten dat ze één groot kantoor wilden met hun bureaus aan weerszijden van de kamer, tegenover elkaar. Als je een spiegel in het midden van de kamer zou plaatsen, zou die er hetzelfde uitzien. Behalve dat de spiegel natuurlijk Lances af en toe chagrijnige gezicht aan de andere kant niet zou laten zien.

‘Hé, Patricia.’ Bethany Anne accepteerde een knuffel van de vrouw. Ze zag er nu niet veel ouder uit dan de vampier. Het loste het

stekelige probleem op of ze haar al dan niet ‘moeder’ moest noemen, aangezien ze nu meer op haar zus leek.

Ze keek naar de lege stoel van haar vader. ‘Papa in de buurt?’

Patricia ging weer zitten. ‘Ja. Hij ging op zoek naar wat lekkers. Hij wordt halverwege de middag geïrriteerd als hij niet genoeg heeft geslapen. Ik heb gemerkt dat suiker en chocolade hem opvrolijken.’

Kevin wierp een blik op het bureau van Lance en vroeg: ‘Geen zorgen over zijn gezondheid?’ Hij draaide zich om naar de twee jong uitziende vrouwen, die hem alleen maar aanstaarden. ‘Mijn fout. Ik dacht niet na. Geen zorgen over calorieën.’

Een stem sprak achter hen. ‘Hé, Kevin! Hé schat!’ Bethany Anne omhelsde haar vader en Kevin kreeg een klap op zijn rug. ‘Klaar om te praten?’

De jongere man deed de deur dicht. ‘Jep.’

Patricia pakte haar laptop, Kevin draaide een van Patricia’s stoelen om en sleepte ermee zodat iedereen nu naar Lance keek.

‘We kunnen later over de drie R&D-groepen van het bedrijf praten.’ De generaal concentreerde zich op Kevin. ‘Wat hebben we van Michael geleerd?’

‘We hebben al een onderzoek naar de defensie-industrie in ons bedrijf. Het lijkt erop dat het feit dat jij de grote man bent voor TQB Enterprises en hier op je voormalige basis woont, bij iedereen de indruk wekt dat hier een enorme militaire activiteit gaande is. Dat was de kernfocus van drie mensen van wie Michael de gedachten las. We hebben ze nog niet ontslagen. We wachten op extra mensen om hun baan over te nemen voordat we ze laten gaan.’

Bethany Anne vroeg: ‘Wat voor mensen heb je nodig?’

Kevin antwoordde: ‘Beveiliging, engineering, onderhoud en operaties. Vrijwel alles.’

Patricia onderbrak haar: ‘Zal het moeilijk zijn om hier in de Verenigde Staten mensen te vinden die het leger kennen en veilig zijn?’

‘Nee, bij het selecteren van de bemanning voor de twee schepen hebben we bewezen dat het mogelijk is,’ verzekerde de vampier hen. ‘Maar we moeten erover nadenken meer landen aan onze mix toe te